

Sufletul Lumii. BARAKA. Sufletul lucrurilor...

În cinematografie starea de grație există! La fel și sublimul, cu precădere atunci când capătă forma pe cât de îndepărtată, cât și familiară, a unei frumuseți universale, obiective. O cruzime bine temperată, așezată în imagini de culoare și spectacol de sunete. Un aproape documentar și infinit mai mult de atât, BARAKA, privit ca un întreg, se constituie sub forma unei singure metafore cu multiple semnificații. O metaforă totală!

Într-o perspectivă iudaică, termenul reprezintă o binecuvântare rostită într-un anumit moment al ceremoniei, un soi de mulțumire adusă Providenței omniprezente și onisciente. Islamul și abordarea dată de mitologia și religia Orientului Mijlociu, prin filtrul influenței limbilor arabe, îi conferă înțelesul unei înțelepciuni spirituale transmise de Allah.

Filmul lui Ron Fricke (1992) ghidează camerele de luat vederi care "descoperă" Lumea într-o asemenea manieră încât locul unde se petrece acțiunea devine mai puțin relevant în comparație cu ce se petrece și care este efectul imaginilor asupra aceluia care privește.

Între operă cosmogonică sau imn închinat Naturii și obsesia unei armonii pe cale de dispariție, o singură viziune a peliculei lui Ron Fricke ar putea părea suficientă pentru a marca și a readuce în discuție faptul că este

posibilă atingerea unei dimensiuni metafizice, stratosferice. Baraka este un film cu un ritm paradoxal, în același timp fluviu, rectiliniu și uniform, dar și un soi de melodramă cu lejeritate prodigioasă. Imaginile, toate extrase din cotidianul palpabil, deschid ochii spre o ambivalență care celebrează Lumea în oroarea-I blândă și șocanta-I frumusețe.

Fricke nu se folosește de cuvinte pentru a crea o simfonie elegiacă și senzorială ce se transformă într-un limbaj universal care spulberă limbajul natural ce ar putea împiedica însăși comunicarea. Pelicula experimentală începe dimineața, devreme. Peisaje din natură și oameni care se roagă; vulcani, cascade, câmpii și păduri; câteva sute de călugări care cântă; indigenii își vopsesc trupurile în culori de război și pace. Templuri, ziduri, stânci, triburi, iguane, curcubeu, aglomerări urbane, apă și foc. Baraka reprezintă viziunea asupra unei Lumi ce se îndreaptă spre autodistrugere, o metaforă generală, cea a esenței vieții care, în cel mai rău caz, te lasă cu gura căscată...

Pelicula este disponibilă în întregime [aici!](#)

MAC-MAC
(<http://moravudevost.wordpress.com>)

